

RUŽENA
SCHERHAUFEROVÁ

Láska z Bagdadu

Sága o večnej láske

LÁSKA
Z BAGDADU

LÁSKA
Z BAGDADU

RUŽENA
SCHERHAUFEROVÁ

Text © Ružena Scherhauferová, 2022
Cover Design by Eileen Carey, 2022
Cover Illustrations © Shutterstock
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2022

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.
www.fortunalibri.sk
Jazyková korektúra Marta Vaškovičová
Prvé vydanie
Všetky práva vyhradené.

Autorka sa inšpirovala skutočným príbehom.
Všetky mená sú však vymyslené, miesta upravené
a udalosti interpretované s náležitou dávkou
literárnej štylizácie.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0226-1

Detstvo na Slovensku

Volám sa Sára. Som dcérou Slovenky a Iračana, ktorý študoval na Slovensku, no bývame v Iraku. Pravidelne, vždy v lete, v čase prázdnin, navštevujeme rodisko mojej mamy.

Nostalgicky si premietam svoj život, ktorý mal od roku 1966, keď som sa narodila, množstvo farebných podôb.

Stále mám v sebe veľa spomienok na detstvo, ktoré som do svojich siedmich rokov strávila na Slovensku v malebnom mestečku, ktorým preteká rieka Váh. V jej okolí sa rozprestiera krásna príroda a je tam viacej možností, ako tráviť voľný čas. Okrem iného sa dá odtiaľ cestovať, pretože mesto má dobré spojenie nielen do okolitých miest, ale aj do Bratislavy. Žije tam rodina z matkinej strany a veľa dobrých ľudí, ktorých poznám.

Najviac mi v myšlienkach utkvela moja slovenská babka. Ako malé dievčatko som s ňou trávila veľa času. Pamätám si, ako dobre varila a aké vynikajúce koláče piekla. Voňala nimi celá kuchyňa a bolo tam vždy teplo a útulne. Jedlo na sporáku rozvonievalo, na starom gauči sa rozvaľovali mačky. Veľa mačiek. Babka ich mala rada, pre ňu to boli posvätné tvory, ktorým nikto nesmel ublížiť. To, že zbožňujem mačky aj ja, mi akosi zostalo po nej.

Na Slovensku som začala chodiť do školy. Dobre som sa učila, poslúchala som, a učiteľka ma chválila. Bola som milé a vraj rozkošné všestranne nadané dievčatko. Nosila som dva hrubé vrkoče, do ktorých mi mama zapletala farebnú mašľu. Babka mi vravievala, že som ako princeznička z rozprávky. To mi lichotilo, a pretože som chcela byť tou princeznou, obliekala som sa do jej šiat. Boli veľké a dlhé, potkýnala som sa v nich. Tak som si ich podkasala babkiným opaskom a tancovala po kuchyni.

„Keď budem veľká,“ vyhlasovala som, „príde do môjho zámku naj, naj, najkrajší a naj, naj, najbohatší princ na bielom koni, a to bude môj muž.“

Babka sa postavila do stredu kuchyne, podoprela si boky a smiala sa, až sa jej veľké telo natriasalo. Nebola tučná, to nie, a predsa si ju pamätám práve takto. Bola to moja naj, naj, najlepšia babka.

Často mi rozprávala rozprávky. Mala úžasný dar reči a ja som už ako malá bola veľmi zvedavá. Dodnes si niektoré z nich pamätám. Odlišovali sa od tých, ktoré som si neskôr čítavala vo svojom novom domove.

Bývali sme u nej do mojich piatich rokov, potom sme sa presťahovali do jednoizbového bytu, kým sa otec nerozhodol, že aj s rodinou odíde do svojej vlasti – Iraku. Bol a stále je veľký lokálpatriot a ťahalo ho za svojimi.

Jeho rozhodnutiu som vtedy nerozumela, ale dnes, s odstupom času, viem, že v podmienkach, ktoré sa na Slovensku formovali silným socializmom, by si otec ťažko našiel primeranú prácu.

Obdobie, keď Slovensko izolovala od vyspelých krajín a zahraničia jediná politická strana, nebolo priaznivé pre vzdelaných cudzincov. Doma v Iraku, v bohatom štáte s ro-

pou a zemným plynom, kde vládla väčšia sloboda, pokoj a mier, mal otec so svojím vzdelaním lepšiu perspektívu.

Návrat do Iraku

Písal sa rok 1973. Rozlúčili sme sa s babkou, dvomi tetami a strýkom. Tesne pred Vianocami sme nasadli do modrého fiatú a vydali sa na dlhú cestu. Mala som sedem rokov a opúšťala som nielen Slovensko, ale aj druhú triedu na základnej škole, a to takmer v polovici školského roka.

Trasa do Iraku viedla cez viacero štátov. Pamätám si z nich málo, pretože som sedela vzadu, obložená taškami a kuframi, a väčšinu času som prespala. Keďže otec šoféroval cez naplánovanú trasu skoro bez prestávky, nadhadzovanie v aute a monotónny zvuk motora ma unavovali a zatvárali sa mi oči.

Prešli sme dlhú cestu cez Maďarsko, Juhosláviu, Turecko, Sýriu, až sme nakoniec dorazili do Iraku a smerovali do Bagdadu. Počas dlhých dvoch týždňov sme sa trikrát zastavili v Turecku, a to v Istanbule, Ankare a Adane. Prespávali sme v štvorhviezdičkových hoteloch. Otec si potreboval oddýchnuť.

To sa mi páčilo. Bolo príjemné pohybovať sa vo vyblýskaných vestibuloch, kde nás umelým úsmevom zdravil hotelový personál a okolo nás pobehovali lokaji v rovnošatách.

Batožinu odniesli až do izby a úctivo sa nám klaňali s natiahnutou rukou.

Večere a raňajky sme mali v hotelovej reštaurácii a ja som si mohla vybrať z jedálneho lístka ako dospelá, hoci som jazyku tých krajín nerozumela. Otec mi prekladal.

Prestávku sme si urobili ešte v Sýrii v meste Halab. Tam som už aj ja svojimi detskými očami videla rozdiel medzi Európou a Áziou. V mestách, ktorými sme prechádzali, bola špina, neporiadok a architektúra bola odlišná od tej, akú som dovtedy vídala. Ľudia mi pripadali čudní správaním, rečou aj oblečením. Boli počerní, nižší, oči mali uhrančivé a tmavé. Aj ovzdušie bolo iné a v hoteloch sa podávali také jedlá, ktoré som dovtedy nepoznala.

Krajiny boli menej vyspelé a zanedbané. Bola som však malá a neprekážalo mi to.

1. januára 1974 sme konečne dorazili do Bagdadu. Zastavili sme pri ošarpanom dome, otec zazvonil a otvorili nám starší manželia. Bola to otcova rodina, bratranec z druhého kolena so ženou, a srdečne nás privítali. Dlhو nás objímali, hladkali a potľapkávali po chrbte – hlavne otca.

K mame sa správali úctivo. Videli ju prvý raz a bola to európska žena ich príbuzného. Ja som si vyslúžila najviac chvály. Podľa ich slov som bola najrozkošnejšie dieťa, aké kedy vôbec videli. Neskôr mi to otec preložil a ubezpečil ma, že sa mi v Iraku bude páčiť.

Tí dobrí ľudia nám ponúkli raňajky. Iračania a vôbec ľudia v arabskom svete sú nesmierne pohostinní a v rodine súdržní. Prekvapil ma chlieb, ktorý mi nechutil. Boli to suché placky, nazývajú sa chabuz, k nim sme mali mliečnu nátierku z hustého mlieka od špeciálnych kráv. Chovajú ich ľudia pri močiaroch v južnom Iraku.

Súčasťou raňajok bol aj lekvár a med. Mali inú, nezvyčajnú chuť a trvalo mi určitý čas, kým som si na ňu zvykla. Dnes tieto jedlá zbožňujem.

Šesť mesiacov sme bývali u otcovho bratranca, ktorý mal štyri deti. Troch synov, tí už boli mládenci, a dievča Fatin, asi v mojom veku, s ktorou som sa spriatelila. A keďže som nevedela ich reč, najprv sme sa dohovárali posunkami a ukazovali sme si rukami či nohami, čo sme chceli povedať. Veľa sme sa hrávali s dievčatami od susedov. Šili sme pre bábiky šatočky, varili, hrávali sa na ich mamy. Keďže som bola bystré dieťa, veľmi rýchlo som si osvojovala prvé slová v novom jazyku.

Deti sú všade na svete rovnaké. Rovnako cítia, radujú sa, hrajú i šantia. Aj my sme sa naháňali po izbách, okolo domu, hrali sa na schovávačku, prekárali sa a trochu sme aj hnevali rodičov.

Domáci pre nás vyčlenili jednu izbu, ako rodina sme teda mali istý komfort a pohodlie. Dosť sa nám venovali, brávali nás na výlety a na návštevy k ich známym. Všetci nás ponúkali a hostili tradičnými irackými jedlami. Chutili nielen mne, ale aj mojej mame.

Srdečne nás vítali aj susedia, a dokonca celkom neznámi ľudia. Pozývali nás k sebe a obdarúvali nás nielen darmi, ale dávali nám aj peniaze. Odmietnutie ich pohostinnosti sa pokladalo za urážku. Zrejme preto, že v Iraku bolo výnimočné, aby mal Iračan za ženu cudzinku.

Začiatky nášho života v Iraku boli pekné a zaujímavé. Otec spomínal, že v tých rokoch to bol silný a bohatý štát. Jeho národným bohatstvom boli a sú ropa a zemný plyn. Tieto suroviny majú nesmiernu cenu. Ľudia sa tam mali dobre, dodržiavali zákony, a všade bol poriadok.

Hneď v januári ma rodičia dali do školy. Zo začiatku som tam sedávala len tri dni v týždni, počúvala som a učila sa rozprávať. V Iraku je úradnou rečou arabčina, ale doma sme sa rozprávali arabským nárečím, ktorému hovoríme iráčina. Nový školský rok som mala absolvovať už naplno. Ja som sa vlastne naučila hovoriť tak ako moji spolužiaci za tri mesiace. Do školy som začala oficiálne chodiť až ako osemročná a začínala som prvou triedou.

Hneď v prvý rok som mala samé jednotky. Učiteľky ma mali rady a chválili ma do nebies. Vyhlasovali, že som múdra, šikovná a dávali ma za príklad iným, takže ma poznala celá škola. Pamätám sa, že často som vystupovala na rôznych školských oslavách a recitovala som.

Otec sa neskôr snažil spojiť s rodičmi, nevidel ich skoro pätnásť rokov. Tak sme sa vybrali do Amary. Bolo to otcovo rodné mesto, a tam som sa stretla so starými rodičmi.

Iracká babička na mňa zapôsobila zvláštnie. Možno to bolo tmavým oblečením a drobnou nízkou postavou. Celé telo mala zahalené a črtami tváre sa dosť odlišovala od mojej slovenskej babky. Určite bola staršia, pretože mala viacej vrások. A mala taký chladný pohľad. Možno preto bola voči mne odmeraná, že sme sa videli po prvý raz. Dlhو som si s ňou nevedela vybudovať bližší vzťah.

Dedko, podobal sa na môjho otca, teda môj otec bol zase celý dedko, sa mi zdal prístupnejší. Chcel sa predo mnou ukázať, tak ma vzal na bazár. Na obrovské trhovisko s množstvom stánkov so všelijakým tovarom. Kúpil mi krásny zlatý náramok. Nosila som ho až do dospelosti na slávnostnejšie príležitosti a mám ho odložený dodnes.

Vtedy sme sa dlho prechádzali po bazáre. Dedko s úsmevom zdravil známych, navzájom sa úctivo ukláňali, a zrak každého, kto nás stretol, spočinul na mne, na malom rozkošnom dievčatku. Dedko rástol pýchou, že jeho vnučka vzbudzuje toľkú pozornosť. Naširoko sa usmieval a stále mi niečo hovoril. No veľmi som ho nepočúvala, pretože obchody plné farebných vecí ma príliš uchvátili.

Vyhľadávali sme obchody s oblečením a v niekoľkých sme sa zastavili. Dedko si pozorne prezeral tovar, všade sa chvíľu rozprával s obchodníkom, ktorý ho zdržiaval, a nasilu mu pre mňa vnucoval najnovšie módné kúsky. Primeriaval mi šaty, sukne, tuniky a mnohé iné druhy oblečenia, až som začala byť netrzeplivá.

Najradšej by som bola pokúpila všetko, čo som tam videla. Bolo to veľmi pekné, a iné, farebnejšie ako na Slovensku. On však krútil hlavou. Stále nebol s niečím spokojný. Raz to bolo podľa neho malé, raz zase veľké, potom príliš farebné či drahé. Nahlas sa dohadoval s obchodníkom o cene a mne to pripadalo, akoby sa hádali. Konečne mi v jednom z obchodov kúpil šaty. Pestré a dlhé. Páčili sa mi, pretože pripomínali také, aké nosili princezné v rozprávkach.

Dedko ma po celý čas držal okolo pliec, a keď sme sa z bazára dostali na hlavnú rušnú ulicu, naklonil sa ku mne a láskavo sa ma spýtal: „Moje krásne dievčatko, chceš sa povozit' v koči?“ Okolo očí mal naskladané drobné vrásky, takže jeho tvár sa stále usmievala.

„Chcem. Jasné, že chcem,“ nadšene som zvolala. „V koči som sa ešte neviezla,“ nesmelo som sa poobzerala.

„Takže si sa v koči ešte neviezla? A vieš, kto bude ten koč ťahať?“

„Nie,“ pokrútila som hlavou. Nevedela som, ako taký koč vôbec vyzerá.

„Nuž, budú ho ťahať koníky. A živé koníky si už videla?“

„Jedného som videla na obrázku,“ priznala som sa. „V prvej triede v šlabikári. Bol hnedý s bohatou hrivou.“

A tak sme sa vozili po meste v koči, ktorý ťahali kone. Dedko mi so zanietением ukazoval pamiatky a významné časti mesta. Bolo to zaujímavé a pre mňa nezvyčajné. Akoby som sa ocitla v nejakej rozprávke, ale na prvý raz som si toho veru veľa nezapamätala. Viac ma potešili darčeky, ktoré mi dedko pokúpil.

Otcovi rodičia dom v Amare neskôr predali a kvôli nám kúpili iný, väčší, hoci starší v Bagdade a presťahovali sme sa doň. Mal šesť izieb a dve veľké záhrady. Bývali sme v ňom desiati. Okrem starých rodičov a našej rodiny v ňom bývali dvaja otcovi súrodenci so ženami a najmladšia sestra Sana. Každý mal jednu izbu a hala s obývačkou boli spoločné.

Aj tým, že celá rodina bývala pod jednou strechou, sa život v Iraku líšil od života na Slovensku. Keďže teta Sana bola odo mňa staršia len o tri roky, stali sa z nás kamarátky. Takto som vyrastala vo veľkej rodine, a hoci som jedináčik, vôbec som to nepociťovala.

So svojou prvou irackou kamarátkou Fatin som zostala v kontakte. Sme sesternice z druhého či tretieho kolena.

Vtedy bolo všetko také pekné a obdobie môjho detstva sa mi zdalo ideálne. Zatiaľ sme každé leto počas prázdnin cestovali na Slovensko za babkou. Pri odchode do Iraku sme vždy obidve plakali. Ťažko sa mi s ňou lúčilo a ťažko sa mi lúčilo aj so slovenskými kamarátkami a bývalými spolužiačkami.

Mama si na nový domov čoskoro zvykla. Postupne sa prispôbovala zvykom a obyčajam v novej vlasti a začala variť ich jedlá. Komolila prvé slová a vety. Zvykla si aj na pravidelné cestovanie na Slovensko. V tom jej otec vyšiel v ústrety. Pretože si ctil svoju rodinu, doprial aj jej, aby tú svoju videla tak často, ako to len bolo možné. Tie dva mesiace v lete boli tak akurát.

Jeden z mojich irackých strýkov mal rád mačky, a tak sme ich v novom dome chovali. Pripomínali mi kuchyňu slovenskej babky s gaučom, na ktorom sa tie lenivé stvorenia celé dni vyvaľovali.

Stále som niektorú z našich bagdadských mačiek vláčila po dome či záhrade a rozmaznávala ju dobrotami. Dokopy som ich mala až dvadsaťtri, a to už bolo naozaj veľa, pretože som ich musela pravidelne kŕmiť. A veruže, denno-denne toho skonzumovali dosť.

Prvá láska

Bola som vždy iná ako moje vrstovníčky a všade, kam som prišla, vzbudzovala som ako miešanka pozornosť.

V Bagdade mi vraveli, že vyzerám ako Európanka a na Slovensku zase tvrdili, že som Arabka.

Veľmi dobre si pamätám, ako sa chlapci v škole okolo mňa obšmietali a v očiach im horeli podivné ohníky. Každý z nich, ktorý prešiel okolo mňa, sa na mňa obdivne pozrel, alebo sa mi prihovril.

Podobnú pozornosť som vzbudzovala na ulici. Keď som šla s mojou najlepšou kamarátkou z triedy Gulisan, volala som ju Kulsan, po Bagdade, autá zastavovali a vodiči na mňa zízali s otvorenými ústami. Bolo mi to príjemné, až som od šťastia rástla, že sa tak všetkým páčim.

Aj Kulsan mi stále opakovala, že som výnimočná, a preto si ma každý všíma. Nikdy to nehovorila so závisťou, len to konštatovala, pretože to bola pravda. Lichotilo mi to a seba-vedomie sa ticho vytešovalo.

Raz sme s Kulsan kráčali po chodníku a jeden šofér sa na mňa tak zapozeral, až vrazil do auta pred sebou. Videla som to. Keď autá do seba ťukli, a chlapi vybehli na cestu a nadá-

vali si, div sa nepobili, Kulsan ma chytila za ruku a ťahala preč. Utekali sme odtiaľ čo najďalej a celou cestou sme sa chichotali.

„Vidíš, Sára, to všetko sa stalo kvôli tebe,“ poznamenala.

„Ale nie, kde si na to prišla? Tí muži šoférovali neopatrne,“ bránila som sa.

„Nie, nie,“ presviedčala ma, „stalo sa to preto, lebo si iná ako my.“

„Nie som iná!“ hnevala som sa, pretože tie slová sa mi nepáčili.

„A si!“

„Nie som!“

„Nehádaj sa so mnou,“ Kulsan ma štychla do ramena, až ma posotila, „všade, kam prídeme, si stredobodom pozornosti.“

„Myslíš? Ale za to ja nemôžem,“ nevinne som zošpúlila pery.

„Len sa nerob! Dobre vieš, že si krajšia ako ja. Ale nezávidím ti. Mám ťa rada,“ odvetila a spontánne ma objala.

Pozrela som na Kulsan a musela som uznať, že zjavom a drobnou tvárou bola typická Arabka. Tmavá pokožka, výrazné, takmer spojené obočie, oči položené blízko pri sebe, dlhší nos a tmavšie pery. Mne sa nezdala nejaká škaredá, ale bola som si vedomá toho, že ja som naozaj iná. Už len bielou pokožkou a hustými tmavými vlasmi, ktoré mi nadelil sám Alah. Slovenská babka mi vždy hovorievala, že som ako Snehulienka. Biela ako sneh, vlasy ako ebenové drevo a ústa červené ako jahody. Žeby som bola postava z rozprávky?

Pousmiala som sa a obzrela sa opatrne za seba, či uvidím tých hádajúcich sa šoférov. Možno sa za mnou pozerajú, keď som taká pekná, no nevidela som ich.

Vedela som, že Kulsan má pravdu a bola som na svoju krásu hrdá. Často som sa zatvárala do kúpeľne a v zrkadle si dlho obzerala tvár. Strúhala som grimasy a sama sebe som sa páčila.

Kulsan bola Turkoménka. Je to menšina žijúca v Iraku. Napriek tomu sme si rozumeli a nerozlišovali sme nijaké menšiny. Mala som už štrnásť rokov a naše priateľstvo pretrvávalo.

V Iraku chodia žiaci povinne do školy šesť rokov. Potom môžu navštevovať trojročnú strednú školu, ktorá sa končí maturitou, a ďalej je možnosť študovať trojročné gymnázium, ktoré sa končí takisto maturitou.

S Kulsan sme sedávali vedľa seba nielen na základnej škole, ale aj na strednej, a spolu sme chodievali do mesta na prechádzky. Obidve sme mali husté vlasy až po pás a pyšne sme si ich prehadzovali na chrbát. Povýšenecky sme sa pozerali na chlapcov, ktorí schválne kráčali za nami. Občas nás niektorý z nich potiahol za vlasy a iní zase pokrikovali nemiestne poznámky. Páčili sme sa im.

Kulsan k nám často chodila a ja občas k nim. Otec bol totiž na mňa prísny a stále som bola pod jeho dohľadom. Našťastie, rodičia mi verili, a tak ma ku Kulsan púšťali.

Písal sa rok 1980. Mala som zapálené mandle a zostala som doma. Každý deň po vyučovaní k nám dobehla Kulsan, aby mi povedala, čo máme na domácu úlohu a čo sa mám doučiť. Mala som stále čisté jednotky a patrila k najlepším žiakom v škole. Poznačila som si, čo bolo treba, chvíľu sme ohovárali spolužiačky, a potom som ju išla vyprevadiť.

Stáli sme pod bránou a Kulsan rozprávala čosi o novom žiakovi, ktorý nastúpil do našej triedy, keď prešiel popri nás

mládenec na bicykli. Mal oblečené rifle a modrú károvanú košeľu. Mohol mať asi tak sedemnášť rokov. Pozrel sa na mňa a jeho pohľad mi doslova vyrazil dych. Telom mi prebehla taká elektrina, akoby ma potriaslo dvestodvadsať voltov. Jeho tmavé oči boli ako magnet, na ktorý som sa okamžite prilepila.

Ach, ach, bola to láska na prvý pohľad... ale aj na druhý a tretí raz, pretože zakrúžil okolo nás na bicykli ešte dvakrát a magnetizoval ma svojou krásnou tvárou a úsmevom, z ktorého mi naskakovala husia koža. Srdce mi bilo ako o život.

Kulsan hľadela naňho celá očarená. Tiež sa jej páčil.

Len čo mládenec zašiel za roh, rozlúčili sme sa, lebo musela ísť domov, ale ja som hodnú chvíľu vyčkávala, či sa náhodou ten krásavec nevráti. No už sa neukázal.

Nevydržala som a večer som sa zdôverila mame. Moja mama bola a je veľmi chápvavá. Je mojou búrľavou vrbou, a zároveň dobrou priateľkou aj dnes. Poradila mi, aby som bola opatrná pri chlapcoch, ktorých nepoznám. Ona zmyšľala inak ako otec a jeho irackí príbuzní. Na Slovensku je láska slobodnejšia. Neplatia pre ňu až také prísne pravidlá.

Neskôr som sa zdôverila aj tete Sane. Vedela som, že ona a Kulsan si to nechajú pre seba a nemusím sa báť, že sa o tom niekto dozvie.

V tú noc sa mi s pekným mládencom snívalo. Vo sne som videla, ako donekonečna krúži na bicykli pred naším domom, až sa mi z toho krútila hlava, pretože som ho nestačila sledovať. Pospevoval si falošne a hádzal po mne úsmevy, pokyvávajúc hlavou do rytmu. Zvyšoval a znižoval hlas, a zvuk piesne, ktorú som nepoznala, sa mi zliat do jedného tónu, ktorý mi silno rezonoval v ušiach. Vtom som si uvedomila, že som hore a ten zvuk vydávajú autá na ceste.

Na druhý deň som mládenca v tom istom čase vyzerala spod brány. Otec bol na Slovensku, robil si doktorát, a odletel už na začiatku leta, takže som ho nemala stále za päťami.

Mládenec ma nesklamal. Prišiel. Akoby vedel, že ho čakám. Bol celý v bielom a veľmi mu to svedčalo. Planúcimi pohľadmi sme sa prepaľovali tak intenzívne, že nepozeral pred seba a skoro z bicykla spadol. Pred pádom sa zachránil tým, že si zložil nohy na zem a brzdil nimi. Obaja sme sa na tom zasmiali, bolo to milé. Zakrúžil pred domom ešte trikrát a vzápätí zmizol za rohom.

Na tretí deň sa scenár zopakoval. Mládenec opäť prišiel, no tentoraz pešo a oblečený v hnedom. Bol taký elegantný, že som nedokázala od neho odtrhnúť pohľad. Mala som čo robiť, aby som sa vôbec udržala na nohách a nečervenala sa.

Postavu mal naozaj dokonalú, obzerali sa za ním aj iné dievčatá, čo sa mi nepáčilo. Tým, že znova prišiel, ma utvrdil v tom, že sa tam objavil kvôli mne.

Táto jeho hra trvala viac ako mesiac. Zakaždým sme sa na seba šťastne usmievali a mimikou tváre si prejavovali radosť, že sa vidíme. Potom sa konečne odhodlal, podišiel ku mne a pozdravil ma.

„Ahoj, ako sa máš?“

Skoro som odpadla, keď som počula jeho hlboký hlas.

„Ďakujem, mám sa dobre.“ Oči sa mi zahmlili opojením.
„A ty?“

„Ja tiež, keď ťa vidím. Našla by si si pre mňa trocha času? Niekedy?“

Najradšej by som bola zakričala, že ten čas si nájdem hoci aj hneď a nemusíme čakať na niekedy. Namiesto toho som mu slušne odpovedala: „Áno, určite si ho nájdem. Ako sa voláš?“

„Aram.“